

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **La Boheme Trading s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Praha 5, Plzeňská 157/98, IČ 254 23 843, zast. JUDr. Jaromírem Císařem, advokátem se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **VINPOL Spółka z o.o.**, se sídlem Polsko, 87-100 Toruń, Mazowiecka 48, zast. JUDr. Karlem Čermákem, jr., Ph.D., LL.M., o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 3. 2013, Zn. sp. O-190978, Č. j. O-190978/34718/2012ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „Úřad“) ze dne 24. 4. 2012, Zn. sp. O-190978, Č. j. O-190978/D008515/2011/ÚPV,

jímž byla ochranná známka č. 259479 v provedení (dále též jen „předmětná ochranná známka“) dle § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZOZ“) zrušena s účinky ex nunc.

Žalobce v žalobě v obecné rovině tvrdil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné v důsledku podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

V první žalobní námitce namítal nedodržení požadavku řádného odůvodnění správního rozhodnutí, které shledal v tom, že se žalovaný v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nijak nevypořádal s rozkladovými námitkami žalobce. Žalobce rozvedl, že žalovaný se dopustil závažného porušení práv žalobce, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí dezinterpretoval argumentaci, na níž žalobce založil svůj rozklad, proto se zabýval nesprávnými tvrzeními žalobce, zatímco jeho skutečná tvrzení ponechal bez bližšího odůvodnění; odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy nepřiléhá ke skutečným tvrzením obsaženým v rozkladu žalobce.

Žalobce konkrétně nesouhlasil se závěrem žalovaného na str. 2 napadeného rozhodnutí, že dle žalobce nelze z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyhodnotit skutečný zeměpisný původ výrobku jako rozhodující, a to z toho důvodu, že žalobce v rozkladu tuto skutečnost netvrdil.

Žalobce v žalobě rozporoval i část odůvodnění str. 5 napadeného rozhodnutí ve znění, že „...rozklad je v podstatě založen na jediném argumentu, a to, že Úřad v paralelním řízení týkajícím se návrhu na neplatnost dospěl k závěru, že napadená ochranná známka...nebyla v okamžiku svého zápisu klamavou, neboť její přihlašovatel měl sídlo ve státě, na něž odkazuje znění ochranné známky.“ Následně se žalovaný zabýval výkladem rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh osoby zúčastněné na řízení na prohlášení ochranné známky za neplatnou.

Žalobce však rozklad postavil na skutečnosti, že ačkoli se stal v roce 2009 novým vlastníkem předmětné ochranné známky, na posouzení věci v prvostupňovém řízení to nic nezměnilo, neboť 100% vlastníkem žalobce je ruský subjekt pan M. M. G. (bývalý vlastník předmětné ochranné známky). Tato argumentace žalobce byla pochopitelná a srozumitelná s ohledem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně („...s ohledem na původní vlastníky ochranné známky...pocházející z Ruska nelze považovat zeměpisný údaj ve znění „Rossijskoe“ v této známce ve vztahu k výrobkům...za klamavý...Spotřebitelská veřejnost se totiž mohla s ohledem na ruské sídlo obou předchozích vlastníků napadené ochranné známky právem domnívat, že předmětné výrobky svůj ruský původ mají a licenciát – česká společnost Soare sekt, a.s. je v České republice jen jejich distributorem.“ a že „...klamavost napadené ochranné známky s ohledem na její přívlastek „Rossijskoe“...by tak mohl průměrný spotřebitel ...vnímat již po datu 17. 7. 2009, kdy se jejím vlastníkem stala česká společnost BOHEMKA s.r.o.“ (tj. žalobce před změnou firmy z 2. 3. 2012), z něhož vyplynulo, že potenciální klamavost předmětné ochranné známky je v daném případě vázána na její vlastníky a na to, zda lze s ohledem na tyto vlastníky oprávněně očekávat, že výrobky označené předmětnou ochrannou známkou pocházejí ze stejné oblasti jako vlastníci předmětné ochranné známky. Žalobce tedy v rozkladu logicky argumentoval tím, že 100% vlastníkem posledního vlastníka předmětné ochranné známky (jenž měl dle argumentace odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně zapříčinit vznik klamavosti předmětné ochranné známky) je občan ruské federace a navíc předchozí dlouholetý vlastník předmětné ochranné známky (M. M. G.), čímž je předpoklad ruského původu produktu označeného předmětnou ochrannou známkou zachován. Tuto argumentaci však žalovaný v napadeném rozhodnutí nerefletoval a nijak nevypořádal, když pouze vágně uvedl, že „se nejedná o to, zda je ‘formálním’ či ‘faktickým’ vlastníkem ruský subjekt či nikoli“ a na str. 5-7 napadeného rozhodnutí se nadbytečně zabýval vysvětlováním odůvodnění rozhodnutí Úřadu o návrhu na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou a následně argumentoval ke „změně producenta“ výrobku označeného předmětnou ochrannou známkou a k důkazům předloženým žalobcem v průběhu celého správního řízení.

K nedostatečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí v souvislosti s vypořádáním konkrétních námitek včetně podkladů, na jejichž základě žalovaný rozhodl, žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, sp. zn. 4 As 58/2005, ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 2 Afs 24/2005 a ze dne 11. 8. 2004, sp. zn. 5 A 48/2001, a uzavřel, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu nepřihlédl k tvrzení a důkazu žalobce, týkajícím se vlastnické struktury žalobce a jejího vlivu na posouzení klamavosti předmětné ochranné známky.

V druhé žalobní námitce žalobce konstatoval, že žalovaný v souvislosti s absencí řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí zároveň porušil zásadu volného hodnocení důkazů, jak je stanovena v ust. § 50 odst. 4 správního řádu a jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2007, sp. zn. 5 As 62/2006, neboť se neurčitě, a tedy nedostatečně, vyjádřil k návrhu žalobce na provedení důkazu výpisem z obchodního rejstříku žalobce, kterým žalobce dokládal své tvrzení ohledně zachování kontinuity ruských vlastníků předmětné ochranné známky, resp. žalovaný neuvedl, z jakého důvodu se rozhodl k tomuto důkazu nepřihlížet (z jakého důvodu byl tento důkaz opomenut), resp. v něm není uvedeno, jakými úvahami se při hodnocení důkazu navrhovaného žalobcem žalovaný řídil.

Třetí žalobní námitkou žalobce brojil proti porušení zásady vyšetřovací. K tomu rozvedl, že osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k rozkladu žalobce uvedla, že argumentace žalobce spočívající ve výše uvedeném je společně s doložením výpisu z obchodního rejstříku novou skutečností a k jako takové se k ní v odvolacím řízení nemá přihlížet. Žalobce však s odkazem na ust. § 50 odst. 2, odst. 3 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. 7 A 2/2002, konstatoval, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, zároveň je také povinen zajistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu; důvodem vyloučení zápisu klamavých označení z rejstříku ochranných známek je přitom ochrana veřejných zájmů. Úřad tak sice nemá zákonem explicitně stanovenou povinnost analyzovat výpis z obchodního rejstříku žalobce, nicméně z tohoto výpisu musel minimálně zjistit, zda žalobce vůbec existuje, pokud je povinností správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu), bylo jeho povinností též lustrovat výpis z obchodního rejstříku žalobce a s ohledem na jeho výše uvedenou argumentaci zjistit, zda se na podnikání žalobce nadále určitý ruský subjekt podílí či nikoli. Žalovaný si však výpis z obchodního rejstříku žalobce sám neopatřil, a to přesto, že se jedná o důkaz zásadního významu v řízení, v němž je dotčen veřejný zájem.

Čtvrtou žalobní námitkou žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, sp. zn. 4 Ads 134/2010, a náleznost Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/2001, namítal porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu. V tomto rozsahu upozornil na řízení o zrušení kombinované ochranné známky č. 218998 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ“ vedené pod sp. zn. O-131902 (dále též „namítané rozhodnutí Arcibiskupské sklepy“), v němž se správní orgány obou stupňů zabývaly i skutečností, že navrhovatel byl po určitou dobu společníkem odpůrce a tím, jaký vliv mohla mít tato skutečnost na klamavost dané ochranné známky; a kde žalovaný konstatoval: „že složení společnosti podle jejích účastníků sice opravdu veřejnosti není obvykle známo, v tomto případě je však relevantní skutečností, že nebudou naplněna legitimní očekávání veřejnosti, že se na výrobě vína určitým způsobem podílí arcibiskupství, ať už přímo jako společník vlastníka ochranné známky nebo nepřímo jako garant stojící mimo obchodní společnost“.

Podle žalobce tak z tohoto rozhodnutí plyne, že jakoukoli „garanci“ předčí účast daného subjektu v dotčené společnosti, jak je tomu v tomto případě. Nadto zdůraznil, že současným vlastníkem žalobce není ruský subjekt bez jakéhokoli vztahu k věci, nýbrž pan M. M. G., který byl sám předcházejícím vlastníkem předmětné ochranné známky (od 25. 2. 2004 do 7. 7. 2009), tedy kontinuita ruských vlastníků předmětné ochranné známky zůstala zachována, a převod předmětné ochranné známky na žalobce nemůže vést žalovaného k závěru, že se v jeho důsledku stala klamavou.

Žalobce uzavřel, že v podobných případech v rámci jednoho správního orgánu by nemělo docházet k neodůvodněným rozdílům v aplikaci práva (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, sp.zn. 6 Ads 88/2006). Žalovaný však tuto zásadu porušil, pokud se ve věci zrušení ochranné známky „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“ zabýval otázkou dopadu informací obsažených v obchodním rejstříku vlastníka ochranné známky na posouzení věci, zatímco v napadeném rozhodnutí se s tímto aspektem věci nijak uspokojivě nevypořádal. Pokud by žalovaný postupoval v souladu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí (a zásadou vyšetřovací) musel by dospět k závěru, že předmětná ochranná známka není z důvodů tvrzených osobou zúčastněnou na řízení klamavou ve smyslu § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že předmětná ochranná známka, jejíž význam v češtině je „ruské šumivé víno“ byla zapsána v azbuce dne 27. 11. 2003, a to pro subjekty se sídlem v Ruské federaci, v červenci 2009 však byla převedena na českou společnost BOHEMKA s.r.o., takže takto označené víno nadále nemělo původ na území Ruské federace, aktuálně se výroba přesunula do Polska. Vzhledem k tomu, že ruský původ daných alkoholických nápojů spotřebitelská veřejnost s ohledem na přívlastek „Ruské“, uvedený v azbuce, očekává, protože tento původ je v předmětné ochranné známce tímto přívlastkem deklarován, stala se předmětná ochranná známka dodatečně klamavou a byla z tohoto důvodu zrušena.

V rozsahu *první žalobní námitky* odkázal žalovaný na dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí co do klamavosti předmětné ochranné známky. Dále rozvedl, že původním přihlašovatelem předmětné ochranné známky byl OAO KORNET – Moskevský závod šumivých vín, Moskva, Ruská federace, a pokud tedy moskevský podnik na výrobu šumivých vín přihlašoval ochrannou známku pro ruská šumivá vína, nebylo v okamžiku přihlášení/zápisu takové označení klamavé, pokud nevznikla pochybnost, zda zboží označené jako ruské je skutečně původem z Ruska; v daném případě Úřad neměl důvod předjímat, že by výrobky ruský původ neměly, neboť se nejednalo o případ, kdy by sídlo přihlašovatele neodpovídalo zeměpisnému údaji obsaženému v přihlašovaném označení, přičemž tato situace se nezměnila ani poté, co bylo dne 19.2.2004 Úřadu doručeno potvrzení o převodu ochranné známky na nového nabyvatele (M. M. G.), neboť i ten měl adresu na území Ruské federace a nebyl důvod předpokládat, že výrobky označené danou známkou nebudou mít ruský původ. Avšak již z Licenční smlouvy (položka 5 a 6 správního spisu) bylo možno usoudit, že produkt označený jako „ruské šumivé víno“ nemusí mít ruský původ, pokud jej může produkovat akciová společnost se sídlem v ČR ve všech svých závodech v ČR a EU. Žalovaný proto uzavřel, že označení, které původně nebylo klamavé, tak nadále klamavým může být, tedy byla splněna litera ust. § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ; Úřad se s klamavostí předmětné známky vypořádal na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

I ohledně *druhé žalobní námitky* žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož plyne, že v daném případě je zásadním změna producenta, kterým se stala

společnost vyrábějící výrobky na území odlišném, než na které odkazuje ochranná známka, a nikoli to, zda formální (zapsaný v rejstříku ochranných známek) či faktický (zapsaný v obchodním rejstříku) vlastník je ruský subjekt či nikoliv. Žalovaný proto na základě výkladu ust. § 31 odst. 1 písm. e) ZOZ dospěl k závěru, že na danou věc dopadá okolnost, že výrobek nyní nemá deklarovaný původ, pro zrušení ochranné známky je potom dostatečnou řádně odůvodněná úvaha, že takováto ochranná známka může vést ke klamání.

K *třetí žalobní námitce* žalovaný uvedl, že v návrhovém řízení inter partes neplatí zásada vyšetřovací, naopak z ustálené judikatury plyne, že v řízeních zahajovaných na návrh je Úřad striktně vázán návrhem a vyjádřením účastníka k tomuto návrhu, přičemž břemeno tvrzení i břemeno důkazu ohledně věcných důvodů návrhu na prohlášení neplatnosti/zrušení ochranné známky leží na navrhovatele, a to jednoznačně tam, kde řízení nelze zahájit ex offio. Naopak nahrazování tvrzení jednoho z účastníků vlastním šetřením Úřadu by se přičilo zásadě rovnosti stran řízení.

Z argumentů ohledně *čtvrté žalobní námitky* není dle žalovaného patrné, v čem žalobce shledává odlišnost nyní napadeného rozhodnutí od rozhodnutí týkajícího se ochranné známky ve znění „Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž“; v obou případech došlo ke zrušení známek, i když klamavost byla shledána na základě jiných skutkových okolností. V namítaném rozhodnutí Arcibiskupské sklepy byla klamavost shledána v tom, že žádné z českých arcibiskupství (olomoucké, pražské) se na výrobě takto označeného vína nepodílelo ani nad tímto výrobkem nepřevzalo záštitu; široké veřejnosti je přitom známo, že víno představuje výrobek úzce spojený s katolickou náboženskou oblastí a liturgií; vlastník ochranné známky k datu vydání rozhodnutí ani nepodnikal v prostorách Arcibiskupského zámku v Kroměříži. V rámci soudního přezkumu k tomuto rozhodnutí pak Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 9. 2009, č. j. 5 Ca 307/2006 konstatoval: „že i dobrovolný převod ochranné známky může v některých případech mít za následek vnik klamavosti známky. Bude tomu tak v případě, že známka je těsně spojena s charakteristikami dosavadního výrobce či procesu výroby“...nabyvatel známky by pak měl „zvážit, zda povaha jeho výrobků a způsob jejich výroby bude stále ještě spadat do množiny asociací, které u spotřebitelů tradičně vytvářela jím nabytá ochranná známka.“ Toto rozhodnutí tak dopadá i na nyní projednávanou věc, v níž bylo doloženo (a vyplývá i z vyjádření žalobce k návrhu na zrušení ochranné známky – viz položka 30 správního spisu), že výrobek označen jako „ruské šumivé víno“ svůj původ v Rusku nemá (nyní jej má v Polsku, dříve měl i v ČR), když majetkové propojení vlastníka známky na subjekt s ruskou národností/občanstvím není skutečností, jež by byla rozhodující pro vjem spotřebitele, který od výrobku „Росси́йское у́зпучное“ může očekávat ruský produkt a nikoli zboží vyrobené kdekoli.

Žalovaný byl toho názoru, že úvaha v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jejímž základě dospěl k závěru o možném klamání veřejnosti (ve smyslu ust. § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ) odpovídá zjištěním učiněným v průběhu řízení, je logická a nevybočuje z mezí správního uvážení ani není jinak vadná, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Společnost VINPOL Spółka z o.o. (dále též jen „osoba zúčastněná na řízení“), která byla jako osoba zúčastněná na řízení označena žalobcem a k výzvě soudu podáním z 17. 10. 2013 výslovně oznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, předně uvedla, že dne 8. 2. 2011 podala návrh na zrušení předmětné ochranné známky (§ 31 odst. 1 písm. a) ZOZ), kterému žalovaný napadeným rozhodnutím vyhověl, a dále návrh na prohlášení této známky za neplatnou (§ 32 odst. 1 ZOZ).

K věci samé pak konstatovala, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 odst. 3) plyne, že žalovaný si je vědom toho, že rozklad žalobce je opřen za prvé o argument, že Úřad v paralelním řízení týkajícím se návrhu na neplatnost dospěl k závěru, že napadené ochranná známka nebyla v okamžiku svého zápisu klamavou a za druhé o argument týkající se

formálního charakteru převodu předmětné ochranné známky, přičemž oba tyto argumenty vypořádal – první, který považuje za opodstatněný, ale pouze v tom smyslu, že může mít vliv na rozhodnutí ve věci, na straně 5, 6 a 7 napadeného rozhodnutí, druhý, který považuje za neopodstatněný, protože nevyvrací skutečnost, že napadená ochranná známka se stala po svém zápisu do rejstříku klamavou, neboť za zásadní skutečnost považuje změnu producenta, který vyrábí dané výrobky na území odlišného od území, na něž odkazuje ochranná známka, potom na str. 7 odst. 3 napadeného rozhodnutí; žalovaný se vyjádřil i k důkazu předloženému žalobcem, a to tak, že výpis z obchodního rejstříku na výše uvedené skutečnosti nic nemění, když již rozhodnutí správního orgánu I. stupně konstatovalo, že žalobce sice upozornil na určitou trvalou spojitost s ruskými subjekty, tou však nemůže být tzv. dodatečná klamavost známky zhojena. Osoba zúčastněná na řízení má tedy za to, že se žalovaný s žalobcem předloženými argumenty a důkazy řádně vypořádal.

Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že žalobce nesprávně interpretuje ust. § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ, které řeší situaci, kdy se ochranná známka v důsledku svého užívání stává dodatečně klamavou, když dle dosavadní judikatury (např. rozsudky Městského soudu v Praze sp.zn. 11 Ca 296/2006, 5 Ca 191/2004) lze za klamavé považovat údaje, které vyvolávají nesprávnou představu o podstatě zboží, jeho složení, vlastnostech nebo jakosti, zeměpisné údaje neodpovídající skutečnému místu původu či nepravdivé časové údaje. Z hlediska průměrného spotřebitele pak lze tvrdit, že ochranná známka obsahující zeměpisný prvek bude klamavá, pokud průměrný spotřebitel na českém trhu v relevantní oblasti bude moci být uveden v omyl o tom, že výrobky či služby takto označené pocházejí od osoby z určité zeměpisné oblasti. Dle osoby zúčastněné na řízení je nesprávná domněnka žalobce, že je-li ochranná známka obsahující zeměpisný prvek vlastněna subjektem pocházejícím ze stejné oblasti, nemůže být tato ochranná známka klamavá, co do původu jí chráněných výrobků. Tato skutečnost je však rozhodná při registraci označení, neboť Úřad může dospět k závěru, že pokud sídlo přihlašovatele geograficky odpovídá přívlastku v přihlašované ochranné známce, je tento zeměpisný údaj v souladu s předpokládaným původem nárokováných výrobků, avšak aby ochranná známka nepůsobila klamavě, je nutno výrobky na teritoriu, k němuž zeměpisný prvek ve známce odkazuje, vyrábět. Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že slovní prvek „Rossijskoe“ je ze známkoprávního pohledu předpokládaným označením zeměpisného původu výrobků, chráněných touto známkou, použití azbuky v názvu a samotný význam obou slov „ruské/ý“ a „šumivé víno/sekt“) u spotřebitelů podporuje domněnku, že se jedná o výrobek vyráběný v Rusku. Sám žalobce na svou obranu mj. uvedl, že dané víno se od počátku (od roku 1999) vyrábělo v ČR, osoba zúčastněná na řízení následně prokázala, že se výroba přesunula do Polska, je tedy zřejmé, že průměrný spotřebitel by se na základě slova „Rossijskoe“ mohl domnívat, že se na výrobě podílí některý z ruských výrobků, což však vzhledem k výše uvedenému není pravda, výrobky označené předmětnou ochrannou známkou tedy mají jiný původ, než je ve známce deklarováno a průměrný spotřebitel tak může být klamán ohledně původu daných výrobků. (viz rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 189/2005).

Podáním z 2. 1. 2014 osoba zúčastněná na řízení doplnila své podání o vyjádření ke konkrétním žalobním námitkám a konstatovala, že žalovaný naplnil požadavek řádného odůvodnění správního rozhodnutí (s odkazy na konkrétní části odůvodnění napadeného rozhodnutí) stran svého přesvědčení, že výpis z obchodního rejstříku nic nemění na skutečnost, že se předmětná ochranná známka stala klamavou; dále žalovaný neporušil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť důvod, pro který nebyl obsah výpisu z obchodního rejstříku rozhodný, je v rozhodnutí uveden; rovněž nemohlo dojít k porušení zásady vyšetřovací, neboť ta v návrhovém řízení neplatí; a konečně ve správním řízení nebyla porušena zásada předvídatelnosti rozhodnutí, protože namítané rozhodnutí Arcibiskupské sklepy vycházelo ze

zcela jiných skutkových okolností, pro projednávanou věc je rozhodný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 189/2005 týkající se klamavosti ochranné známky co do zeměpisného původu výrobku. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zavedenou správní i soudní praxí, tj. bylo předvídatelné.

Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla, aby soud správní žalobu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Soud o věci jednal a rozhodl bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci takový postup akceptovali.

Soud neprovedl důkaz listinami označenými žalobcem v podané žalobě, neboť opisy rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou součástí spisového materiálu, který si soud od žalovaného vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází; provedení důkazu namítaným rozhodnutí Arcibiskupské sklepy soud ve věci posoudil jako nadbytečné, neboť jak bude níže rozvedeno, toto rozhodnutí na projednávanou věc nedopadá, navíc je mu známo z rozhodovací činnosti zdejšího soudu.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 1 ZOZ může být ochrannou známkou za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.

Podle § 31 odst. 1 písm. c) téhož zákona Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka po dni jejího zápisu v důsledku užívání svým vlastníkem nebo s jeho souhlasem pro výrobky nebo služby, pro které byla zapsána, může vést ke klamání veřejnosti, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ těchto výrobků nebo služeb.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodném znění se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 82 odst. 4 věta první téhož zákona k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Soud o věci uvážil takto:

Ke vzneseným žalobním bodům z obsahu spisového materiálu, zejména rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, rozkladu žalobce, jakož i písemného vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k podané žalobě vyplynulo, že na základě přihlášky ochranné známky společnosti OAO Kornet – Moskevský závod šumivých vín (dále též „přihlašovatel“)

podané dne 23. 4. 2003, byla Úřadem pro přihlašovatele zapsána kombinovaná ochranná

známka pod číslem zápisu 259479 ve znění: , a to pro seznam výrobků a služeb: 16 Papír a výrobky z papíru. Kancelářské potřeby a 33 Alkoholické nápoje.

Dle potvrzení o převodu ochranné známky doručeného Úřadu dne 19. 2. 2004 se novým vlastníkem předmětné ochranné známky stal M. M. G.

Na základě žádosti doručené Úřadu dne 25. 5. 2007 byla do rejstříku zapsána „Výlučná licenční smlouva na užívání ochranné známky Rossijskoe igristoe Č. sp. 190978 č. zápisu 259479 pro Českou republiku a na užívání Komunitární ochranné známky č. sp. 004120218 pro území Evropské unie“ uzavřená dne 23. 2. 2007, dle níž M. M. G. poskytl společnosti Soare sekt a.s, IČ 63144964, mimo jiné výlučné právo využívat předmětnou ochrannou známku k výrobě a označování zboží uvedeném ve třídě 33 mezinárodního třídění v oblasti sektů a jiných alkoholických nápojů, po dobu trvání smlouvy (bod II. 1. této smlouvy) a právo vyrábět produkty označené předmětnou ochrannou známkou ve všech svých závodech (na území České republiky a na území Evropské unie), jakož i ve všech závodech s nimiž společnost Soare sekt a.s. uzavře smlouvu o výrobě produktů s označením „Rossijskoe Igristoe“ i mimo takto vymezené území (čl. II. 2. této smlouvy).

Dle potvrzení o převodu ochranné známky doručeného Úřadu dne 26. 2. 2009 se novým vlastníkem předmětné ochranné známky stal žalobce (pod tehdejší obchodní firmou BOHEMKA s.r.o.).

Osoba zúčastněná na řízení dne 7. 2. 2011 podala návrh na zrušení předmětné ochranné známky dle § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ s tím, že se po dni svého zápisu stala klamavou (co do zeměpisného prvku), neboť se veřejnost mylně domnívá, že výrobky jí chráněné pocházejí z Ruska, což neodpovídá skutečnosti, neboť současný vlastník, resp. nabyvatel licence nemá žádnou spojitost s Ruskem, když výrobky (šumivé vína) aktuálně vyrábí v Polsku společnost AMBRA S.A., jejíž dceřinou společností je nabyvatel licence (Soare sekt a.s.); v zásadě z obdobných důvodů podala osoba zúčastněná na řízení zároveň i návrh na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou dle § 32 odst. 1 ZOZ.

Z vyjádření žalobce k návrhu na zrušení a prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou z 25. 11. 2011 plyne, že šumivé víno „Rossijskoe Igristoe“ společnost Soare sekt a.s. od počátku uvedení na trh (rok 1999) vyráběla v České republice s využitím licence a know how pana G.. Žalobce dále argumentoval tím, že průměrný spotřebitel nemůže být použitím předmětné ochranné známky klamán, neboť je obeznámen s tím, že se jedná o „sekt ruského typu“ (nikoli o „ruský sekt“) a dané výrobky spojuje s jejich výrobcem, tj. se společností Soare sekt a.s.

Rozhodnutím Úřadu ze dne 24. 4. 2012, Zn. Sp. O-190978, Č. j. O-190978/D008515/2011/ÚPV, Vaše značka: 30-130-11-ČJ/DŠ byl návrh na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou zamítnut s odůvodněním, že dle tehdy platných právních předpisů (zákon č. 137/1995 Sb.) po posouzení návrhu na základě veřejnoprávních (absolutních) důvodů chránících zájmy veřejnosti byla předmětná ochranná známka zapsána do rejstříku v souladu se zákonem, neboť v době zápisu bylo rozhodné, že přihlašovatelem byla ruská společnost OAO Kornet – Moskevský závod šumivých vín a sídlo přihlašovatele tedy co do geografického území odpovídalo přívlastku užitému v předmětné ochranné známce, tzn. že zeměpisný údaj uvedený v předmětné ochranné známce byl plně v souladu s předpokládaným původem daných výrobků, přičemž v tomto případě nebyl v době podání přihlášky přihlašovatel ze zákona povinen prokazovat, že dané výrobky z Ruska skutečně pocházely.

Rozhodnutím Úřadu ze dne 24. 4. 2012, Zn. Sp. O-190978, Č. j. O-190978/D008515/2011/ÚPV, Vaše značka: 33-133-11-ČJ/DŠ (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla předmětná ochranná známka zrušena s účinky ex nunc;

v odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve provedl obecný výklad pojmu klamavosti ochranné známky a vyjmenoval veškeré ve věci předložené důkazy, a to osobou zúčastněnou na řízení i žalobcem, na jejichž základě dospěl k závěru, že slovní prvek předmětné ochranné známky „ruské/ý“ (v českém překladu) je ze známkoprávního pohledu předpokládaným označením zeměpisného původu výrobků chráněných známkou (zejména ze třídy 33), přičemž pokud jde o první dva vlastníky předmětné ochranné známky mohla se spotřebitelská veřejnost právem domnívat, že dané výrobky mají ruský původ, neboť sídlo obou těchto vlastníků byl rovněž v Rusku (byť již od 17. 7. 2007 byla u Úřadu registrována licenční smlouva společnosti Soare sekt, a.s.). Dále se proto Úřad zabýval tím, zda následným převodem předmětné ochranné známky na českou společnost BOHEMKA s.r.o. (pozn. do 2. 3. 2012 obchodní firma žalobce) a trvajícím využíváním výhradní licence českým licenciátem (společnost Soare sekt a.s.) došlo k takovým změnám, které by mohly mít za následek tzv. dodatečnou klamavost známky co do zeměpisného označení. Za zásadní přitom považoval informaci samotného vlastníka předmětné ochranné známky, že dané výrobky (víno) byly vždy vyráběny v České republice a zejména to, že jsou aktuálně vyráběny v Polsku, což plyne i z důkazů předložených osobou zúčastněnou na řízení (přední a zadní etiketa daných výrobků), a dospěl k závěru, že předmětná ochranná známka může v současné době (minimálně od 17. 7. 2009, kdy se vlastníkem stala česká společnost) vzbuzovat u relevantní spotřebitelské veřejnosti (a to nejen současné ale i budoucí) klamný dojem o ruském původu zboží, tedy že se na výrobě podílí ruský výrobce, přičemž pouhá určitá spojitost s ruskými subjekty, na niž upozorňoval žalobce (příp. jak je uváděna na etiketách), jakož ani případná povědomost spotřebitelů o českém distributorovi daných výrobků (společnost Soare sekt a.s.) nemůže dle Úřadu dodatečnou klamavost předmětné ochranné známky zhojit, neboť tyto důkazy (předložené žalobcem) neprokazují žádnou přímou spojitost vlastníka či licenciáta předmětné ochranné známky s ruskými výrobci daných výrobků (když ani z předložené kopie výpisu rejstříku ruské společnosti ООО Корнет Трейдинг, která je uváděna na výrobcích distribuovaných licenciátem, není zřejmá skutečnost, že by jakkoli spolupracovala se skutečným faktickým výrobcem daných výrobků, tj. s majitelem licenciáta společností AMBRA S.A.). Úřad uzavřel, že s ohledem na umístění označení původu „ruské/ý“ (psáno azbukou) v ochranné známce spotřebitelé tento původ očekávají, příp. by se mohli dále domnívat, že výrobu provádí ruská společnost Корнет Трейдинг О.О.О, Moskva (uváděná na zadní etiketě), což se rovněž nezakládá na pravdě, neboť výroba prokazatelně probíhá v Polsku. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 189/2005 Úřad konstatoval dodatečnou klamavost předmětné ochranné známky, a proto ji zrušil.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal rozklad, který odůvodnil tím, že z pravomocného rozhodnutí Úřadu, kterým byl zamítnut návrh na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou, plyne, že zeměpisný původ (§ 4 písm. g), h) ZOZ) výrobků byl dostatečně garantován původem vlastníka ochranné známky z Ruské federace, a že tedy požadavek na výrobu vína v Ruské federaci byl shledán jako nedůvodný. Úřad pak v řízení o návrhu na zrušení předmětné ochranné známky nesprávně vyhodnotil změnu, k níž došlo převodem práv ke známce dne 7. 7. 2009, neboť tato byla pouze formální (vlastníkem žalobce je stále původní vlastník předmětné ochranné známky M. M. G.), proběhla z důvodů zjednodušení administrativy na území České republiky, a nemůže tedy mít vliv na posouzení zeměpisného původu výrobků; M. M. G. tedy garantuje původ i poté, co došlo k formálnímu převodu práv z ochranné známky na jím vlastněnou právnickou osobu. K dalším argumentům a důkazům se žalobce nevyjádřil s tím, že je Úřad považoval za ve věci nerozhodné.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcův rozklad a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s odůvodněním, že zejména závěry žalobce týkající se skutečností uvedených v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na neplatnost předmětné ochranné známky (tj. argument, na němž je postaven rozklad) jsou nepřesné, neboť v tomto paralelním správním

řízení nebylo shledáno, že skutečný zeměpisný původ výrobků není rozhodující a že dostatečnou garancí je ruský původ přihlašovatele, jak dovozoval žalobce, ale naopak konstatoval, že skutečný zeměpisný původ rozhodující je. Žalovaný dále uvedl, že ani žalobcem v rámci druhoinstančního řízení dodaný výpis z obchodního rejstříku (žalobce) nemůže ničeho změnit na tom, že ve věci je zásadní změna producenta, kterým je společnost vyrábějící dané výrobky na území Polska (a jak sám žalobce tvrdil dříve i České republiky); informace o skutečném výrobcí a distributorovi uvedené na etiketách daných výrobků jsou přitom nerozhodné, neboť nejsou součástí předmětné ochranné známky. Žalovaný proto uzavřel, že nové informace o produkci výrobků na území, jež se neshoduje s geografickým územím uvedeným v napadené ochranné známce (výroba v Polsku), které byly v řízení o návrhu na zrušení ochranné známky prokázány navrhovatelem (tj. existovaly minimálně ode dne podání návrhu 8. 2. 2011) a byly potvrzeny i samotným žalobcem, mají za následek následnou klamavost předmětné ochranné známky ve smyslu ust. § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ.

Soud předně konstatuje, že ve všem níže uvedeném vycházel z definice ochranné známky, jak je uvedena v § 1 ZOZ. Ochrannou známkou je ve smyslu tohoto ustanovení jakékoli označení schopné grafického znázornění (zejména slova, včetně osobních jmen, kresby), pokud je způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb osoby jiné. Ke zrušení ochranné známky potom Úřad přistoupí na návrh, pokud ochranná známka po dni svého zápisu v důsledku svého užívání ve smyslu ust. § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ může vést ke klamání veřejnosti ohledně zejména povahy, jakosti či zeměpisného původu výrobků nebo služeb jí chráněných, tedy zda objektivně existují rozpory mezi asociacemi ohledně základních charakteristik výrobků, které známka vyvolává (zde např. o zeměpisném původu výrobků jí chráněných) a mezi ve věci zjištěnou skutečností (zde skutečné místo původu/výroby daných výrobků). Za klamavý údaj v ochranné známce je tedy nutno považovat takový údaj, který by mohl veřejnost uvést v omyl zejména o výše uvedených vlastnostech výrobků/služeb, a je přitom nerozhodné, zda k takovému matení veřejnosti či uvedení v omyl skutečně dojde či již došlo, postačí toliko potenciální možnost takového matení veřejnosti. Posouzení klamavosti ochranné známky je věcí správního uvážení a správní orgán tedy v daném případě musel z hlediska všech rozhodných skutečností zkoumat, zda se předmětná ochranná známka stala klamavou, a to jak ve vztahu k vlastníkově ochranné známky, tak ve vztahu k výrobkům, pro které byla zapsána (zde alkoholické nápoje, resp. víno).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) dospěly ze zjištěného skutkového stavu k závěru, že předmětná ochranná známka se po svém zápisu stala tzv. dodatečně klamavou, neboť obsahuje geografický slovní prvek odkazující na „ruský“ původ výrobků, který je ještě umocněn užitím azbuky v ochranné známce, spotřebitelé tedy tento deklarovaný původ zboží očekávají, avšak tento předpoklad je myslný, neboť výrobky chráněné předmětnou ochrannou známkou byly v době vydání rozhodnutí prokazatelně vyráběny v Polsku.

První žalobní námitka brojila proti porušení požadavku řádného odůvodnění správního rozhodnutí, s tím, že žalovaný nesprávně interpretoval žalobcovy argumenty uvedené v rozkladu, a proto se se skutečnými tvrzeními z rozkladu v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal.

Soud se v tomto rozsahu přiklonil k názoru žalovaného, že zásadním argumentem uvedeným v rozkladu je s odkazem na zamítnutí návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou (rozhodnutí Úřadu ze dne 24. 4. 2012, Zn. Sp. O-190978, Č. j. O-190978/D008515/2011/ÚPV, Vaše značka: 30-130-11-ČJ/DŠ) názor žalobce, že Úřad v tomto

paralelním řízení dospěl k závěru, že klamavost předmětné ochranné známky v době jejího zápisu do rejstříku nebyla dána, neboť ruský původ daných výrobků byl garantován již původem vlastníka známky, tedy „*požadavek na výrobu vína v Ruské federaci byl shledán jako nedůvodný*“ (viz str. 2 odůvodnění rozkladu z 26. 6. 2012), žalobce pak z tohoto svého závěru dále vyvodil, že protože změna, k níž došlo převodem práv k ochranné známce dne 7. 7. 2009 byla pouze formální, neboť vlastníkem žalobce byl M. M. G., tj. původní vlastník předmětné ochranné známky, nemohla být tato změna relevantní pro posouzení zeměpisného původu. Žádné jiné argumenty žalobce v rozkladu neuvedl, naopak výslovně konstatoval, že „*všechny ostatní argumenty navrhovatele proti a proti nim doložené důkazy...považoval Úřad za nerozhodné*“, „...proto se k nim žalobce „*prozatím nebude blíže vyjadřovat*“.

Žalovaný se s tímto argumentem žalobce vypořádal zejména na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, když správně uvedl, že rozhodnutí Úřadu ze dne 24. 4. 2012, Zn. Sp. O-190978, Č. j. O-190978/D008515/2011/ÚPV, Vaše značka: 30-130-11-ČJ/DŠ, bylo naopak založeno na skutečnosti, že zásadním je požadavek na výrobu vína v Ruské federaci, tj. na území, na které odkazuje zeměpisný slovní prvek obsažený v předmětné ochranné známce. Protože však předmětná ochranná známka byla zapsána již 27. 11. 2003, bylo nutno i v řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou postupovat dle tehdy platného a účinného zákona (č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách), dle něhož pokud přihlašovatel ochranné známky měl sídlo v téže zeměpisné oblasti, na jakou odkazovala ochranná známka, neměl povinnost dále prokazovat, že dané výrobky chráněné ochrannou známkou skutečně z dané oblasti pocházejí, neboť tento původ se předpokládal a Úřadu tedy v době zápisu ochranné známky nevznikly důvody, pro něž by měl předjímat, že dané výrobky takovýto původ neměly.

Soud k tomu dále konstatuje, že řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou je řízením odlišným od řízení o zrušení ochranné známky, a jsou pro něj proto stanoveny jiné podmínky a předmět zkoumání (Úřad zkoumá s účinky ex tunc, zda v době zápisu ochranné známky, tj. v roce 2003, existovaly absolutní překážky zápisné způsobilosti). Naopak v řízení o zrušení ochranné známky Úřad, resp. žalovaný zkoumá s účinky ex nunc, zda se ochranná známka, která byla původně zapsána v souladu se zákonem, nestala v souvislosti se změnou okolností demonstrativně uvedených v ust. § 31 odst. 1 ZOZ dodatečně klamavou. Za známku, která může klamat příslušnou spotřebitelskou veřejnost (zde běžné spotřebitele šumivých vín starší 18 let) je přitom nutno považovat takovou známku, která může objektivně vyvolat nesprávné asociace, tj. může informací v ní obsaženou ovlivnit vnímání spotřebitelů a vyvolat tak u nich chybnou domněnku o povaze, jakosti, nebo (jako v tomto případě) o zeměpisném původu výrobků, které ochranná známka označuje. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně tedy správně vycházely z toho, že v dané věci je zásadní, zda se předmětná ochranná známka mohla stát klamavou tím, že bylo zjištěno (a ve správním řízení prokázáno), že zeměpisný údaj o původu výrobků v ní obsažený neodpovídá skutečnému místu původu těchto výrobků. Závěru žalovaného, že minimálně ke dni podání návrhu na zrušení předmětné ochranné známky (8. 2. 2011) byla zjištěna její klamavost spočívající v tom, že ochranná známka svým slovním zeměpisným prvkem zcela zjevně deklaruje „ruský“ (v azbuce) původ daných výrobků, který však tyto výrobky nemají (a to minimálně od převodu ochranné známky z ruského na český subjekt v roce 2009, což však ve věci nebylo relevantní), protože jsou aktuálně vyráběny v Polsku, proto nelze ničeho vytknout.

Soud proto tuto žalobní námitku považuje za nedůvodnou, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s argumenty obsaženými v rozkladu, srozumitelně uvedl důvody i úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil, jakož i na danou věc přílehavě aplikoval ust. § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ. Soud tedy neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by napadené rozhodnutí jakýmkoli způsobem kolidovalo s ustálenou judikaturou týkající se řádného odůvodňování správních rozhodnutí, jak byla citována žalobcem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6.

2006, sp. zn. 4 As 58/2005, ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 2 Afs 24/2005 a ze dne 11. 8. 2004, sp. zn. 5 A 48/2001).

Soud nevešel ani na žalobcovu námitku, že žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil, z jakého důvodu nepřihlédl k tvrzení a k důkazu žalobce, týkajícího se vlastnické struktury žalobce (výpis z obchodního rejstříku) a jejího vlivu na posouzení klamavosti předmětné ochranné známky, resp. jak dále specifikoval ve *druhé žalobní námitce*, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť se neurčitě vyjádřil o návrhu žalobce na provedení tohoto důkazu.

Soud předně konstatuje, že ustanovení ZOZ o rozkladu (§ 42) nepředstavuje komplexní úpravu, a je proto třeba na danou věc aplikovat i příslušná ustanovení správního řádu (§ 45 odst. 2 ZOZ). Z ust. § 82 odst. 4 správního řádu pak plyne, že k návrhům na provedení nových důkazů (tj. uvedených v rozkladu, příp. jeho odůvodnění) lze přihlídnout jen tehdy, jde-li o takové důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2015, č. j. 9 A 274/2011-38). Pokud tedy žalobce v rozkladu navrhoval provedení důkazu výpisem z obchodního rejstříku žalobce, nejedná se zjevně o důkaz, který by nemohl uplatnit již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, žalovaný tedy k tomuto důkazu neměl přihlížet.

Bez ohledu na shora řečené však žalobcová námitka neobstojí ani z toho důvodu, že žalovaný se s daným důkazem v napadeném rozhodnutí věcně vypořádal (str. 7 napadeného rozhodnutí), když uvedl, že tento důkaz nemůže ničeho změnit na tom, že zásadní skutečností v dané věci je změna producenta, kterým je společnost vyrábějící uvedené výrobky na území Polska, dříve ČR (a tedy nikoli na území Ruska, na které okazuje zeměpisný slovní prvek v předmětné ochranné známce). Pokud tedy správní orgán daný důkaz vyhodnotil jako ve věci neprokazující relevantní skutečnosti, nelze v tom spatřovat porušení zásady volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu ani rozpor s konstantní judikaturou v tomto směru (např. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2007, sp. zn. 5 As 62/2006). Nad rámec rozkladovým námitkám se žalovaný v napadeném rozhodnutí dále vypořádal i s veškerými dalšími námitkami, které žalobce uplatnil v průběhu celého správního řízení, jakož i zhodnotil žalobcem dříve předložené důkazy (v prvoinstančním řízení), a to shodně jako správní orgán I. stupně tak, že tyto důkazy (včetně odkazu na určitou trvající spojitost s ruskými subjekty) nemohou zhojit dodatečnou klamavost předmětné ochranné známky.

Třetí žalobní námitkou žalobce namítal porušení zásady vyšetřovací, spočívající v tom, že Úřad sám si měl pořídit ve věci zásadní výpis z obchodního rejstříku žalobce a z něj vycházet. Soud odkazuje na výše uvedené, kde již konstatoval, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí tímto důkazem věcně zabýval a vyhodnotil jej jako irelevantní a neprokazující ve věci rozhodné skutečnosti (tj. faktický zeměpisný původ daných výrobků), resp. dospěl k závěru, že ani tento důkaz (prokazující určitou spojitost žalobce v rámci jeho vlastnické struktury s ruskými subjekty, konkrétně M. M. G.) nemůže změnit to, že v řízení bylo prokázáno, že výrobky deklarované předmětnou ochrannou známkou jako „ruského“ původu na tomto území vyráběny nejsou (a nebyly minimálně ke dni návrhu na zrušení předmětné ochranné známky).

Nadto soud konstatuje, že (byť nepolemizuje se závěry uvedenými v žalobcem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. 7 A 2/2002) v návrhových řízeních, jako je řízení o návrhu na zrušení ochranné známky, břemeno tvrzení (a důkazní) leží zásadně na účastnících řízení, když Úřad, resp. žalovaný vycházejí zejména z tvrzení a dokladů v návrhu a vyjádření k němu, což plyne i z § 34 odst. 1 ZOZ, dle něhož návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává

písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy. V daném řízení tedy bylo na osobě zúčastněné na řízení jakožto navrhovateli, aby ve svém návrhu uvedla, v čem konkrétně spatřovala důvody pro zrušení ochranné známky a tyto důvody doložila důkazy (což učinila), a dále na žalobci, aby v rámci svého vyjádření k návrhu se k těmto tvrzením vyjádřil a případně navrhl důkazy k prokázání svých argumentů. Žalobce uvedený důkaz mohl sám řádně a včas uplatnit a předložit, učinil tak ale až v rámci podaného rozkladu (resp. jeho odůvodnění) tedy v rozporu s ust. § 80 odst. 4 správního řádu (přičemž soud na okraj opakuje, že důkaz výpisem z obchodního rejstříku byl žalovaným vyhodnocen jako ve věci neprokazující relevantní skutečnosti, když naopak tvrzení žalobce samého mimo jiné z jeho vyjádření k návrhu na zrušení předmětné ochranné známky z 25. 11. 2011 potvrzuje v řízení prokázanou skutečnost, že dané výrobky mají polský a nikoli ruský původ).

Soud proto i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Poslední čtvrtou žalobní námitkou žalobce s odkazem na namítané rozhodnutí Arcibiskupské sklepy brojil proti porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí.

Soud v daném případě neshledal, že by se správní orgány obou stupňů v daném případě neodůvodněně odchýlily od dosavadní ustálené, jednotné a dlouhodobé rozhodovací praxe (jak jí má na mysli např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/2001 či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 6 Ads 88/2006), když dospěl k závěru, že namítané rozhodnutí Arcibiskupské sklepy spočívá na jiných skutkových okolnostech, než napadené rozhodnutí. V namítaném rozhodnutí Arcibiskupské sklepy byla podrobněji zkoumána vlastnická struktura žalobce z toho důvodu, že slovní prvek dané ochranné známky ve znění „arcibiskupské“ vyvolával bezprostřední asociaci výrobků chráněných touto ochrannou známkou s konkrétním arcibiskupstvím (pražským či olomouckým), přičemž žádné takovéto spojení ani přímé (ve vlastnické struktuře zjiitelné právě z výpisu z obchodního rejstříku) ani nepřímé (formou určité záštity poskytované konkrétním arcibiskupstvím) v dané věci nebylo zjištěno. V napadeném rozhodnutí však byl zásadní skutečností zeměpisný původ, tj. faktické místo výroby výrobků chráněných předmětnou ochrannou známkou deklarovaný jí jako „ruský/é“ (psáno v azbuce), který objektivně nelze zjistit ze zkoumání případné vlastnické struktury žalobce. Správní orgány obou stupňů proto nepochybily, pokud vlastnickou strukturu žalobce za daných skutkových okolností (prokázání výroby daných výrobků v Polsku) považovaly za ve věci nerozhodnou.

Soud i tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a vydáním napadeného rozhodnutí ani v řízení tomu předcházejícím neporušil žalobcova ústavním pořádkem garantovaná práva. Napadené rozhodnutí je srozumitelným způsobem odůvodněno, vyplývají z něj úvahy, z nichž žalobce při svém rozhodování vycházel, žalovaný se vypořádal se všemi námitkami tvrzenými žalobcem a zhodnotil veškeré ve věci předložené důkazy (i opožděně podané), jeho závěry jsou logické a mají dostatečnou oporu ve správním spise. Soud pro stručnost v dalším, zejména pokud se týká zjištěné klamavosti předmětné ochranné známky co do zeměpisného původu výrobků jí označených, odkazuje na závěry uvedené jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v rozhodnutí napadeném, která v tomto směru shledal bez vad.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s, neboť této osobě soud v řízení neuložil žádnou povinnost, a tedy jí ani nevznikly náklady v souvislosti s plněním takové povinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30. května 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová